

med de Omkostninger som Henvendelser til Retterne, overhovedet ikke er forbundet med Omkostninger af nogen Art.

Man kan selvfølgelig møde enhver kollegial Myndighed med den Mistanke, at den mere eller mindre bevidst ser det som en af sine Opgaver at dække over Kolleger. Det gælder Lægerne, det gælder Sagførerne, og det gælder ogsaa andre Organisationer, som jeg har den Fornøjelse at kende. Men Bebrejdelser af denne Art mod Sagførerraadet, som er støttet paa bestemte Kendsgerninger, har jeg ikke som Minister staaet overfor, bortset fra, hvad man kan sige der ligger i den yderst langsomme Behandling, som jeg er enig med ærede Medlemmer om, at Sagførerraadet undergiver i alt Fald en Række af Sagerne. Den Opposition, der har rejst sig paa dette Punkt, synes jeg, har i alt Fald taget sit Udgangspunkt i Sagførerkredse fra en Side, hvor Offentligheden maa være lidt betænkelig ved at følge den, nemlig i Frygten for Raadets Strengthed overfor Sagførere, ikke i Indsigelse mod en Lempelighed. At jeg har Ret heri, viser ogsaa Udtalelser af det ærede Medlem Fru Mathilde Hauschultz.

Hvis man vilde spørge Raadet selv, vilde det sikkert svare, at i de faa Tilfælde, hvor Raadet har beskæftiget sig med Forhold, der har været af egentlig kriminel Natur, har Raadet standset sin Virksomhed med at indsende de paagældende Beskikkelser til Ministeriet — ganske vist har de været noget længe om det — og henledt Ministeriets Opmærksomhed paa Sagens Natur. Raadet har suspenderet de paagældende Sagførere og givet Ministeriet Meddelelse herom, hvorefter Ministeriet har overgivet Sagen, hvis det krævedes, til den almindelige Anklagemyndighed. Ved en Sags Behandling paa Grund af en Klage til Politiet griber Sagførerraadet, saa vidt mig bekendt, overhovedet ikke ind; men Forholdet er det, at Sager af denne Art, der sluttes uden Tiltale, alligevel oversendes til Sagførerraadet til Behandling i Overensstemmelse med Reglerne i Retsplejelovens §§ 143 og 144. Og hvis der foreligger en Forseelse, bliver den paadømt af Sagførerraadet med en disciplinær Straf. Det er, hvad der efter mit Kendskab til Sagførerraadet kan siges i al Almindelighed om dets Berettigelse og indre Forhold.

Hvad dernæst specielt angaar Forholdet mellem Raadet og Justitsministeriet, som det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen ogsaa var inde paa, kan jeg oplyse det ærede Medlem og andre om, at Raadet ifølge Retsplejelovens § 146 skal høres af

Justitsministeriet angaaende Andragender om Sagførerbeskikkelse, ligesom Ministeriet indhenter dets Erklæring i Sager, der angaar Klager over Sagførere. Sagførerraadets Svar i disse Sager har som Regel indeholdt fyldige Oplysninger og har ikke mig bekendt givet Ministeriet Anledning til Beklagelse ud over, at Besvarelsen, som jeg nævnte, ofte tager alt for lang Tid.

Periodiske Indberetninger om Sagførerraadets Virksomhed afgives derimod ikke til Justitsministeriet. Hverken Retsplejeloven eller den kgl. stadfæstede Vedtægt for Sagførersamfundet, der findes i Lovtidende som Bekendtgørelse Nr. 418 af 21. Juni 1920, kræver noget saadant. Men Sagførerbladet, der tilstilles Ministeriet, indeholder korte Referater af Møderne og Gengivelse af Raadets Kendelser, for saa vidt disse skønnes at være af mere almindelig Betydning. Men dersom der er Stemning for under Behandlingen af dette Lovforslag ved en Ændring i Retsplejeloven at foreskrive en pligtmæssig aarlig Indberetning fra Sagførerraadet om dets Virksomhed, skal jeg ikke have noget mod at forhandle dette Spørgsmaal med Udvalget.

Maa jeg, medens jeg taler om Sagførerne, sige, at jeg med megen Interesse paahørte det ærede Medlem Hr. Zahles Udtalelser om Højesteretssagførernes Stilling i det hele. Jeg har hidtil ikke tænkt paa dette Problem, men jeg skal være meget villig til at forhandle om det med Udvalget.

Det ærede Medlem Fru Mathilde Hauschultz rettede endelig — det glemte jeg før — en Angreb paa Sagførerraadets Administration. Paa Grund af den korte Tid, jeg har haft — det var jo i Gaar, det ærede Medlem talte, og der var mange andre, der talte — har jeg ikke faaet undersøgt dette Forhold meget nøje, men saa vidt jeg kan se, ligger Sagen saaledes: Ifølge § 47, 1ste Stykke, i Sagførersamfundets Vedtægter af 21. Juni 1920 er ethvert Medlem pligtig at betale et aarligt Bidrag af 100 Kr. til Udgifter ved Samfundets Virksomhed og Understøttelsesformaal, af hvilket Bidrag mindst to Trediedele skal tilfalde den danske Sagførerforenings Understøttelsesfond, vistnok ganske som det ærede Medlem oplyste i Gaar. Denne sidste Bestemmelse, hvis Formulering gaar tilbage til Sagførermøderne i 1916 og 1918, blev ophævet paa det almindelige Sagførermøde i Odense 1921, efter at det havde vist sig umuligt som Følge af, at Sagførerraadets Virksomhed var blevet betydeligt større end forudset, og paa Grund af Pengenes dalende Værdi,